Ч. 83. Середа 16 (29) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Положене на Угорщині. — Гостини монархів. — Росия в Манджуриі.)

На Угорщині ситуация поволи прояснює ся. Президент міністрів Сель вспів за ціну деяких досить значних уступок улагодити опозицию о стілько, що тепер в рядах обструкциі полишили ся лише сторонники Уґрона. Обітниця перенесеня всіх офіцирів мадярскої народности з Австриі до Угорщини і установленя в спільній армії на Угорщині мадярских державних відзнак, як і заповіджене скороченє войскової служби до двох років видали ся мадярскій опозициі вистарчаючими поки-що здобутками за ухвалене рекрута і буджетової провізориі. Президент палати послів ґр. Аповій, враз з лівим крилом ліберальнего сторонництва залишили опозицию, в заміну за що хтось з сего крила ввійде до зреконструованого кабінету, котрий через те лише зискає на силі і підпорі. Партия независимости також схиляє ся до залишеня обструкциі, а відокремлені Уґроністи певне не потрафлять перевести успішної обструкцийної борби. Так Сель сподіває ся мати незадовго державні конечности полагодженими. Вчера виголосив Сель в угорскім соймі довшу промову, в котрій заявив, що ухваленє буджетової провізориі не єсть ознакою довіря для правительства, бо то довіріє можна заявити в иниший спосіб. Обовязком правительства єсть буджет предложити, а парляменту полагодити єго. Предложенє Кошутівців, що опозиция не буде вести обструкциі против буджетової провізориі, коли правительство в 4 найблизших місяцях не предложить войскового зак., бесідник не може приймити, бо то було би укритим відступленєм від войского предложеня. Відтак обговорював обширно конечність підвисшеня континґенту рекрутів для удержаня державного становища монархії, що лежить в інтересі й мадярского народа. Поборював виступи против німецкого язика в армиі і обговорював справу 2-літної войскової служби, зазначуючи, що не може в тій справі дати якогось запевненя, бо так важної реформи не можна так скоро виготовити. Удержанє армії на тім самім ровени буде вимагати значних коштів. Однако ціла справа вже принципіяльно вияснена і бесідник гадає, що з осенню буде міг ясно і подрібно здати справу. Відтак серед великої уваги послів заявив Сель, що правительство мало до вибору або заострити реґулямін палати, аби спинити обструкцию, або так безсторонно вести управу, аби всяка обструкция показала неоправданою. Правительство вибрало ту другу дорогу. Бесідник дякує провідникам опозициі за то, що признали, що від р. 1867 управа краю не була ніколи така безсторонна як тепер, а вибори ніколи не відбули ся так цілком без всякого напору.

Саский король Юрий приїхав в гостину до Відня і відвідав Цісаря та архикнязів. Вчера о годині 6 вечером відбув ся в єго честь обід в цісарскій палаті. В часі обіду Цісар і і король підносили взаімно тоасти

Анґлійский король Едвард прибув до Риму о години 3 по полудни. На двірци повитали єго: король Віктор Емануель, кн. Аоста, ґр. Турину, кн. Абруців і кн. Ґенуи, члени королівскої родини. При вїзді на улицю via Nationale повитав короля Едварда в імени Риму бурмістр міста кн. Кольонна, на чолі міскої ради. По полудни зложив король візиту королевій вдові Марґареті, а вечером удав ся до анґлійскої амбасади і приймив там анґлійску кольонію. Відтак відбув ся в королівскій палаті обід.

В справі Манджуриі пишуть анґлійскі часописи, що Росия придбала від хіньского правительства такі уступки: Довожене хіньского оружия до Манджуриі буде відбувати ся після признаня росийских митових урядів, росийскі інжинери в Харбині будуть хоронені окремими відділами хіньских войск, довіз росийских товарів до хіньских країв буде відбувати ся без мита, вкінци товари иньших держав не можуть бути довожені до Манджуриі.

НА ФИЛЯХ МОРЯ.

(З італіяньского — Енріка Кастельнуово).

Було нас пятнайцять до двайцять пасажирів першої кляси на палубі одного з найкрасших пароходів, в переїзді з Ліворна до Ґенуї.

Сонце ледви зайшло, вечірнє небо ще купало ся в єго ясних промінях. Понад море тягнув теплий, лагідний вітер. Мужчини курили, женщини глядїли на рожеві хмари або на спокійнє морске плесо. Якась молода подружя пара стояла на краю корабля з видом щирої любови.

Комусь прийшло на гадку говорити про велике нещастє, що скоіло ся перед кількома днями в каналі Ля Манш. Один офіцир сказав: „Я маю при собі францускую ґазету, котра описує подробиці, що роздирають серце“. З двох або трех сторін почулись просьби: „Читайте, читайте!“ Офіцир очивидно послухав; розгорнув ґазету і читав просторий опис страшної події, яку можна-б оповісти кількома словами. Пізно в ночи анґлійский торговельний корабель пять або шість миль від Довера віткнув ся з німецким пароходом, що був переповнений виселенцями; послідний корабель в неповна чверть години пішов на дно. З 600 осіб могло уратувати ся найвисше 150. Погибли цілі родини. Анґлійский пароход вислав кілька човнів, захопив розбитків, сила змістило ся і мусів в найблизшій пристани закупити якор для власної направи.

Очивидно прочитану вість пояснювано у всїх можливих відмінах.

— Що за нещастє!

— Дрібка обережности, а лихо оминуло-б ся!

Подібні, ще розумнійші погляди перебив якийсь нервовий пасажир, що крикнув:

— Чи не можна-б говорити про що инше?

— Справді, — відповіло декількох — розмовляймо про щось веселійшого.

Та як вже якась тема розбудить нашу цікавість, годі відразу її позбути ся. Так і тут. Розмова не йшла; утворило ся кілька гуртів і можна було присягнути, що в кождім говорить ся про катастрофу в каналі Ля Манш. Не инакше було в гурті, куди я належав.

Було нас пятеро; я, та молода пара, про котру згадано висше, і двох панів в середнім віці, самі знакомости з ліворненьских готелів. Обоє подруги були Сициліяни і вибрали ся саме в пошлюбну подорож. Чоловік дав мені свою візитову карту, на котрій я вичитав: „Адвокат Камільльо Ріяні“. Єго жінка звала ся Мария.

Рідко в моїм житю мав я щастє стрінути ся з такою гарною парою. Лице Ріяні'го було смагляве, очи чорні і виразисті, борода густа і рівнож чорна. Єго жінка мала волосє, котрого барва хитала ся межи білявим а брунатним, єї лице було на причуд біле, синї очи мерехтіли вогкостию як море, а зуби білились як слонева кість.

Коли бачилось сих двіх молодих людий — могли числити разом ледви 40 літ — тоді замічалось, що панує між ними любов повна взаімної здачі і житєвої сьвіжости; не через міру пристрасна, але все щира і глубока; любов, котру всякий може відчути і уділити і котра в души всякої людини, що не лише приглядає ся, викликує почуванє заздрости, але без злоби, почуванє симпатиї, але без нахабности...

— Без сумніву — сказала молода жінка — тим, що лишились, гірше, чим погибшим. Родинам, котрі зовсім пішли на дно, можна завидувати. Пережити улюблених людий, бути самому здоровим і цілими, а не бачити більше своїх дорогих, се страшна судьба. В такім случаю я просила-б мого Сотворителя, щоби й мені позволив умерти.

— Отже знайте, мої панове, — сказав єї чоловік, звертаючись до нас з усьмішкою — якби сеї ночи наш корабель мав затонути, а ви негодні були уратувати також мене, тоді не журіть ся передовсім моєю жінкою. Она хоче зі мною умерти.

— Так! — відповіла она з емфазою.

— На жаль — додав він в тім самім жартобливим тоні, на жаль я утопив би ся оден з перших. Я не вмію хвильки удержати ся над водою.

Новинки.

Львів дня 28 го цьвітня 1903.

— **Іменованя.** II. Президент міністрів яко управитель міністерства судівництва іменував нотарями отсих нотарияльних кандидатів: Мариана Глязаревича з Грималова для Чесанова і Йонаша Горовіца нотарияльного заступника в Жабю для Жаби; перевіс нотарів: Івана Босаковского з Городенки до Снятина, Кароля Ванька з Комарна до Городенки, Івана Людкевича з Журавна до Косова і Станислава Длугошевского з Чесанова до Рогатина.

— **Середно-европейский час на почті.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів у Львові оповіщуе: На основі розпорядженя ц. к. Міністерства торговлі з дня 31 марта 1903 ч. 6703 (в розп. почт. тел. ч. 38 ex 1903) буде від дня 1-го мая 1903 р. в службі почтовій, телеграфічній і телефонічній введений час середно-европейский (час зелїзничий). Від тої пори будуть очивидно також урядові години для обслуги публики починати і кінчити ся після часу середно-европейского.

— **Концерт „Соколів"** получений з гімнастичним пописом відбуде ся — як нам доносять — в Фільгармонії дня 6 мая. Комітет під проводом п. Доманика робить всякі стараня, щоби концерт випав як найсьвітлїйше. Хор „Сокола" числить понад 60 рутинованих сьпіваків, між сольовими продукциями приготовляють ся ріжні артистичні несподіванки. В концерті приймуть участь дві орхестри, фільгармонїйна і войскова, а гімнастичні вправи на просторій естраді Фільгармонії, під умілим проводом голови п. Будзиновского, викличуть певно горяче одушевлене публики.

— **Ювилей Яна Ґаля.** В справі обходу 25-лїтної композиторскої праці Яна Ґаля зібрали ся в суботу в „Колї лїтерацко-артистичнім" у Львові представителї музичного сьвіта і вибрали комітет, який займе ся урядженем композиторского концерту Яна Ґаля в половині мая с. р. До комітету війшли з Русинів проф. Волод. Шухевич яко голова „Львівского Бояна" і радник Анатоль Вахнянин.

— **Стоваришене функционарів автономічних** в Галичині розвиває ся дуже успішно. В протягу трех місяців свого еетвованя позискало оно повну сотку членів зі всїх урядів автономічних: як з краевого виділу, маґістратів, краевих шпиталїв і рад повітових. На чолї спису членів находить ся назвище посла і члена краевого виділу Михайла Глиджука. — В початках мая с. р. відбудуть ся надзвичайні загальні збори в цїли остаточної орґанізациї і взаїмного познакомленя членів. Зголошеня приймає і всяких пояснень удїлює Виділ стоваришеня у Львові в льокали власнім при ул. Скарбківскій ч. 43 в партері.

— **Аматорске представленє в Станиславові.** В пятницю дня 1-го мая с. р. відбуде ся в сали театральній ім. Монюшка в Станиславові заходом „Драматичного Кружка" аматорске представлене двох одноактівок: „Баркароля" драматичний образець в одній відслонї і „З розпуки" комедия в одній відслонї. Між штуками відограє п-на Мандичевска фортепянове соло а п-ї Ґеттерова відсьпіває сольо меццо-сопранове.

— **Огні.** З Рогатинщини пишуть до „Діла": Великий огонь навістив наше село Путятинці. В ночи з минувшого четверга на пятницю через неосторожність з папиросами займилась шопа одного господаря і при сильнім вітрі в одній хвили обняв огонь одну часть села. О якімсь ратунку не було бесїди, бо огонь перекидав ся о 10 хат відразу. Нїчо не мож було виратувати. Люди ледво вспіли самі з житем утечи і дещо з худоби вигнати. Знаряди господарскі, збіже, паша, бульба, дріб, кількадесять штук худоби, то, що в хаті знаходилось, всьо пійшло з димом. Богато господарів попеклось навіть тяжше, один парубок смертельно, а двоє дїтий удусилось в димі. 64 найлучших господарів осталось без хати і хлїба. Більша часть з них необезпечена. Поміч скора конче потрібна, бо жде всїх голод. Ласкаві датки просить ся посилати на адресу руского уряду парохіяльного в Путятинцях.

— **Про великий огонь в Микулинцях** повіта тернопільского доносять тепер, що огонь вибух пятницю рано в хаті столяря Поліщука і розширив ся внаслїдок сильного вітру так борзо, що знищив 180 будинків, межи иншими почту і телеґраф, великий млин ґр. Рея, уряд громадский, школу бар. Гірша, дві божниці, фабрику барханів і будинки двірскі. При тім згоріло троє людий а семеро попекло ся дуже тяжко. Огонь приґашено зовсім аж в суботу. В Тернополи і Микулинцях завязали ся комітети ратункові. Староство в Тернополи вислало 2000 бохонців хлїба і запаси всїлякого харчу. Намістництво з фондів підручних вислало 3500 корон.

— **Немила несподіванка.** В Лізинґ під Віднем закрались були два братя, сини вдівця Антона Краля, до комори реставратора Віндіша і забрали звідтам все мясо призначене до вудженя, між тими 2 величезні шинки, всего разом на 200 К вартости. Місцева жандармерия стала слїдити за злодіями, а слїди завели єї аж до хати Краля. Якраз коли жандарми увійшли в полудне до хати, побачили на столї величезну миску кнедлїв і уварену шинку, з котрої аж курило ся. Старий Краль забирав ся якраз краяти шинку, коли гостина жандармів зробила єму немилу несподіванку і дозволила ледви понюхати то, на що вже острив собі зуби.

— **Злодійска штучка.** Нїхто би не придумав, на які штуки впадають нераз злодії; для того найлїпше бути завсїгди осторожним і не вірити на слїпо зовсім незнакомим людем. З Відня доносять іменно про таку подію. Дня 5 марта с. р. прийшов до одного з тамошних готелїв елеґантно убраний пан і винаймив там собі помешканє і заплатив наперед за цїлий місяць. Дня 16 марта сказав він дверникови готелю, що мусить хвилево виїхати і верне аж 30 марта. Коли би в тім часї наспіла якась почтова посилка, то нехай він єї викупить і сховає. Крім того той панок дав дверникови сховати свої два тяжкі куфри і поїхав. За кілька днів наспіла дійстно посилка, картонова коробка, в котрій мали бути якісь дорогоцїнности. Дверник заплатив за посилку 400 корон і сховав коробку. Але остаточно минув речинець а властитель куфрів і коробки з дорогоцїнностями не явив ся. Дверник чекав ще кілька днів, аж остаточно зачав вже на добре непокоїти ся і отворив насампеpед віддані єму на переховок куфри. Страх взяв его таки на добре, коли знайшов в куфрах кусні цеґли позавивані в папери. Тоді отворив він і коробку нїби то з дияманами в нїй та знайшов трачинє замість дорогоцїнностий. — Очевидно, що то той елеґантний панок, що цеґлу позавивав в папір, надав і трачинє на почту, щоби відобрати посліплату.

Потемніло, і ми стали сходити до каюти.

В тій хвили замічаю, що небо вже не таке веселе, як чверть години тому. З заду, від тирґеньского побережа надтягають хмари і від часу до часу слаба блискавка проріває воздух. Може наслїдком нашої розмови сей вид викликав в менї несказане пригноблене, яке я старав ся укрити перед моїми товаришами, що ледви звернули увагу на зміну в воздусї. Я підійшов до одного моряка, взяв его незамітно на бік і спитав тихо: „Буде буря?"

Чоловічок, зовсім не взорець ввічливости, глянув на мене дивно, здвиґ сердито плечима і відійшов мовчки.

Я не знав, чи мое питане було таке глупе, або чи він справді не був в силї вгадати погоди.

Каюта першої кляси була повна людий. Якась Француза сиділа при фортепяні і відограла з памяти кілька ноктурнів Шопена, заохочена одушевленим признанем десятьох або дванайцятьох людий, що обступили єї довкола. Місця при великім столї були майже всї заняті. Два старші пани грали в шахи; молоде подружє перекидало листками ілюстрованої часописи, причім Ріяні обняв ніжно стать жіночки; якийсь пан з великою лисиною, подібний зовсім до капітана на пенсиї, студиював основно „Провідник зелїзничий і пароходний"; молода дївчина черкала пильно в записнику. Перед шістьма чашками гербати і шістьма тарілками з хлїбом та шинкою сиділо надуто і поважно шістьох Анґлїйців, мужчин і женщин, але в своїй скупі так до себе подібних, що ріжнили ся майже лише одягом. Їли хлїб з шинкою і пили чай з правильностию компанії вояків, що виконують свою муштру, а коли найстарший і найдовший з них, імовірно голова родини, зволив сказати слово, инші відповідали хором: „Yes.... o yes.... indeed....

Коли Француза перестала грати, якийсь молодий чоловік, обдарений симпатичним тенором, як я пізнїйше довідав ся — торговельний комісант з Больонї, дав почути зворушливу пісню. Відтак удали ся многі до своїх кабін, а в сали лишили ся тілько ті, що хотїли тут провести ніч. Між першими, що віддалили ся, була подружя пара Ріяні, котра побажала менї дуже щиро доброї ночи. В сїй хвили молода жінка видавалась менї гарнїйшою як передше.

Позаяк се було лиш оден раз, я не вважадав окремої кабіни, але виглядів собі гарне місце на дивані і розстелив там свій плед та плащ, для познаки, що місце заняте.

Та заким я удав ся на спочинок, вийшов ще раз на палубу, щоби виглянути на небо. Замітнїйших змін не було, лиш хмари надтягнули близше і блискавки повторяли ся частїйше. Також рух парохода давав ся більше відчувати.

Я поспішив опять до каюти. Підложив плед під голову, а плащем накрив ся. Чотирох або пятьох пасажирів спало твердо; навіть сьпівучий комісант хропів глубоко, віддалений від мене лиш на кілька кроків.

Моряк погасив сьвітла до одного.

Так лежав я кілька минут з отвореними очима, цїкаво прислухуючись дивному шумови, який видав пароход. Я чув однакові, правильні удари шруби, стогін машини, скрипіт бельків, бренькіт скла та глухий рев води, що пінилась люто під сподом корабля. Вкінци змогла мене утома; преважко лягла на мої повіки — я заснув.

Не знаю, як довго тревала моя дрімка. То лиш знаю, що мене збудив страшний гамір, брязкіт стовченого скла. При слабім сьвітлї бачу, як всьо навкруги дрожить і колишесь, як инші заспані статї підводять ся до половини і перестрашені оглядають ся. Різке двонене велить здогадуватись, що зайшло щось несподіваного, страшного. Роздаєсь всюди розпучливий крик. Хтось кличе:

— Всьо на верх! скоро, скоро!

На пів одїтий, як лежав, кинув ся я на сходи, де тиснулись вже наперед і штовхались пасажири. Мужчини в нічнім платю, женщини з розбурханим волосем, в розпущенім білю, деякі майже з голими дітьми на руках або довкола шиї, пяні ще зі сну, метушились безладно. Одні кричали, другі плакали, сей здає ся на Спасителя, тамтой клене, а тут і там питав ще дехто з переляканим лицем: „Що стало ся, що такого?"

На палубі запалено смолоскипи. Они осьвітили страшне видовище. Небо було чорне як смола, лиш хвилями продиране жовтими блискавками; море було запіненими, величанськими филями на наш корабель. Я не був в силї здати собі справу з того, що стало ся.

Чи ми зіткнулись з другим пароходом? Чи ударили на скалу? Я не знав.

Капітан в твердою рішучостию на лици, але блїдий як смерть, кричав з поміж юрби матрозів голосом, що заглушував увесь гамір:

— Скоро! Ратункові човна на море!

Менї удалось дістати ся до него. Я спитав, що стало ся. Він глянув на мене з усьмішкою, котра заморозила менї кров в жилах, і відповів зелїзним голосом:

— Пароход розбив ся о піскову лаву, за двайцять минут щезне без слїду. Коли пасажири збережуть притомність духа, є надія, що дві третини уратує ся.

— А послїдна третина?

Знов пробігло щось як дика усьмішка по лици капітана. Відтак він сказав:

— Між послїдною третиною буду я!

Відвернув ся і з суворим спокоєм видавав прикази.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Туніс 28 цьвітня. Прибув тут вчера президент француской републики Любе.

Вашинґтон 28 цьвітня. Американьский амбасадор в Петербурзї одержав від свого правительства поручене, аби вручив российскому міністерству заграничних справ письмо в справі Манджуриї. Письмо то, хоч уложене в видї запитаня, єсть в дїйстности сильним протестом против поведеня Росиї.

Льондон 28 цьвітня. Бюро Райтера доносить, що хіньске правительство переслало до Петербурга письмо з урядовим відкиненем жадань Росиї що-до Манджуриї.

Мадрид 28 цьвітня. Вчера вечером, коли оповіщено вислїд виборів до парляменту з цїлого краю, прийшло до кровавих розрухів і борб межи републиканами і сторонниками короля.

Константинополь 28 цьвітня. Розрухи в Албанії збільшають ся. Албанцї виповіли послух і лучать ся в великі ворохобничі ватаги.

Надіслане.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге видане) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . .	„		5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників .	„	„	5 „
5. „ удїлів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ лїквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ удїлів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „
11. Зголошеня о позичку	штука	по	2 „
12. Виказ умореня позички	„	„	2 „
12. Асиґнати касові	„	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народнї ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дїтий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки руської мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова:** Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониоького:** 30 с., опр. 44 с. *Покаранa Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с.; **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Натовп ріс з мінути на мінуту. А рівночасно змагав ся також гамір і метушня. Всьо тиснулось там, де спущено перші човни; кождий хотїв бути між першими, що опускали корабель.

Я побачив, що капітан підходить близше. В руцї стискав револьвер; звернув ся до пасажирів, що тиснули ся найбільше.

— Хто не послухає моїх приказів, того кладу трупом! — крикнув з видом, який не будив найменшого сумнїву що-до єго слів.

— Човен повний! — крикнув хтось з поза корабля.

— Відвязати єго і пустити на море! — приказав капітан.

— Назад! — крикнув він, обернувшись і наставивши револьвер против якогось молодика, що хотїв скочити до човна.

Тимчасом кількох з божевільности, розпуки або нетерпеливости кинуло ся в море. Дехто може з думкою покінчити скорше муки, дехто в надії, що чейже возьмуть єго до човна або що пливучи, дістане ся до берега.

Я міг також пхати ся наперед і спасти ся на котрийнебудь човен. Але я пускав других. Не з пересадної великодушности, анї зневохоченя до житя, але наслїдком неясного лїнивства або лїпше сказати наслїдком несказаного ослабленя, що обхопило всї мої члени і сполучило ся з якимсь трівожним пригнобленем. Менї запирало дух, язик немов здеревів; я не міг рушити ся з місця.

Як легко собі увидити, пасажири ріжних кляс стовпили ся разом. Серед дикої метушнї я не бачив нї одного з моїх товаришів подорожи. Може й бачив, та не міг розпізнати... Подружє Ріяні прийшло менї на думку. Я пригадав собі слова, сказані вчера молодим чоловіком немов в перечутю сего, що мало стати ся, і спитав себе: „Де они можуть бути? На палубі? Уратовані? Утонули?“

Нараз дійшло до моїх уший моє імя, кликане рівночасно двома голосами.

То були они самі. Неповорушно сперли ся обоє на щоглу. Стояли рамя об рамя. Такі молоді, такі гарні, унесені в рай своєї любови, дожидали спокійно і покірливо смерти.

Дивно! Там, де траґедия досягає своїх вершин, пробиває ся крізь драматичну тканину часто основа комізму. В сій хвили я почув, як кров ударила менї до лиця; я стидав ся без краватки перед дамою, котрої тоалєта мала ще більші недостачі, чим моя.

Але сей глупий стид збентежив мене лиш на хвилю. Я зближив ся до обоїх і сказав:

— Може ще час... бодай спробуймо... наперед!

Ледви я вимовив тї слова, нараз корабель задрожав. Неудачний ратунковий оборот вчинив лиш те, що корабель перехилив ся скоро на бік.

Загальний оклик смертельного страху збив ся під небеса. Почерез мене повалилась филя людий і змела мене в море. Богато инших упало зі мною.

Почалась судорожна, дика борба. При блиманю слабого сьвітла я спостеріг обоїх Ріяні серед глоти. Боролись о житє з розпукою. Як справний пливак я опинив ся в кількох хвилях біля них. З послїдною натугою крикнув Ріяні до мене: „Ратуйте Марию!“ Відорвав ся силоміць від своєї жінки, мимо її розпучливого опору, мимо її дикого крику:

— Нї, нї, Камілльо! Я не хочу ратувати ся... я не хочу... Камілльо!...

Ріяні щез під филями.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).